

ALEX MOLDOVAN

Casa

Cartea întâi

youngart

PROLOG

JOI, 12 APRILIE 2045

— Spune că-ți pare rău.

— ...

— Haide, spune... că-ți pare... rău!

— Vezi să nu.

Sunt întinsă pe jos pe terenul de sport, cu fața lipită de asfaltul fierbinte. Măine voi avea pe obrazul stâng o julitură de toată frumusețea ca să-mi aducă aminte prin ce-am trecut. Încerc să mă eliberez, dar Ian mă ține blocată într-o figură de judo sau de karate sau de ce naiba o fi. Deși știu că n-am nicio șansă împotriva lui, nu mă pot abține să nu mă zbat. Cu cât mă mișc mai mult, cu atât simt mai tare cum asfaltul zgrunțuros îmi lasă urme în-sângerate pe față.

Mă mai smucesc o dată și reușesc să-i văd moaca – are trăsături de luptător. Mandibula îi dă un aer agresiv fără să trebuiască să facă vreun efort în sensul ăsta. Arată exact așa cum se comportă: ca un animal.

S-au strâns deja o grămadă de gură-cască. Întotdeauna se găsesc unii care vor să vadă cum o încasează cineva. Pedeapsa și umilirea. Mă cuprinde un val de indignare. Nenorociții naibii! În loc să mă ajute, stau și se holbează ca proștii cum mă caștește ăsta. Oftez în gând și-mi zic că nu-s neapărat răi, ci doar curioși. Poate că la fel aș împietri și eu dacă l-aș vedea pe vreunul dintre ei pus la pământ de cel mai puternic băiat din școală.

— Eu le-aș interzice trădătorilor accesul în școli, aud o voce venind de sus.

E fratele lui Ian. Singura persoană mai infectă ca el.

— Poate că de aia nu-ți cere nimeni părerea, zic cu jumătate de gură, nu suficient de încet ca să nu fiu auzită, se pare.

— Ce-ai zis, om mare ce ești? Întreabă Ian și își întetește strânsoarea. Ai curaj? Ia zi mai tare, să te auzim toți.

S-a apropiat așa de mult de fața mea, că-mi vine să vomit. Simt dogoarea pe care o emană corpul lui de adolescent înfierbântat. Îi aud respirația și i-o pot mirosi. E un amestec de halenă și gumă de mestecat care îmi întoarce stomacul pe dos. O picătură de sudoare de pe fața lui îmi cade pe obraz. Strâng scârbită din ochi cât pot de tare.

Nu suport să mă atingă nimeni, nici măcar cunoscuții. Când vine vorba de oameni pe care nu-i suport, a căror transpirație mai și curge pe mine, mor încet. Deja simt amețeala care anunță un atac de panică. „Nu acum“, îmi zic. „Nu acum, nu acum, nu acum! Fără atacuri de panică în fața întregii școli, *please!*“

— Ți-ai pierdut cuvintele, mixato?

Nu mi se iartă nicio secundă originea slavă. La fel ca „mixat“, și „om mare“ e un eufemism tâmpit care nu păcălește pe nimeni. Om mare în loc de „grăsană“. Sau de „umflată“. Așa îmi trebuie dacă am cu douăzeci de kile peste recomandarea Ministerului Sănătății și cu treizeci mai mult decât mi-aș dori eu. Colegii mei caută soluții alternative de când s-au stabilit pedepse pentru folosirea oricărui cuvânt ce poate aduce atingere demnității umane. Ba alte cuvinte, ba semne, ba priviri cu subînțeles. Eufemismele-s la limită, scapi ușor cu ele. Computerul nu face distincții chiar atât de subtile. E suficient să-ți folosești imaginația și să găsești un sinonim mai puțin dur. E chiar mai rău de când interdicția asta a ridicat folosirea eufemismelor la rang de artă. Am colegi care te pot face să plângi în mai puțin de trei minute.

Nasol e că nu prea ai soluții. În cel mai rău caz, dacă primesc o reclamație, intervin Lectorii. Ei decid dacă s-a produs sau nu o încălcare a Codului Verbal. Dacă te condamnă, ai pus-o. N-ai nicio scuză, pentru că lista

de cuvinte interzise e publică și oricine poate intra online s-o consulte. La fel și penalizările pe care ți le atragi dacă le folosești. Oricum, se întâmplă rar să ceară cineva intervenția Lectorilor. Nimeni nu suportă pârlăcioșii. Chiar dacă primești 50 de credite pentru orice delict raportat care se confirmă, pur și simplu nu merită. Îți pui toți colegii în cap.

Aștept degeaba piuitul care anunță încălcarea Codului. Nici nu-mi mai amintesc când l-am auzit ultima dată. Are și noroc nenorocitul, îmi zic și strâng din dinți. Mi-ar plăcea să-i văd moaca dezamăgită în spatele gratiilor de la cușca din curtea școlii. Nu doar pentru că mi-ar plăcea să sufere, ci și pentru că, teoretic, i-ar scădea șansele de a fi cooptat în Consiliu, chestie care l-ar durea infinit mai rău. În principiu, oricine poate ajunge consilier imediat ce a făcut optsprezece ani. Pentru asta trebuie doar să se retragă un membru care împlinește douăzeci și doi de ani. Nu contează dacă vrei sau nu, dacă îți convine sau ai alte visuri. E datoria ta să-ți servești patria dacă ți se cere și n-am auzit să fi refuzat cineva vreodată. Adevărul e că nimeni nu știe care sunt criteriile pe care le folosește Algoritmul și cum sunt aleși cei care urmează să fie extrași. Membrii sunt atât de diferiți între ei, că nici nu m-aș mira să aflu că totul e o farsă. Că adolescenții aleși sunt ținuti acolo doar de fațadă, iar deciziile le iau alții, așa cum cred mulți.

Inclusiv mama.

În fine, ideea e că pentru o „corcitură“ scăpată la nervi, riști o zi de expunere în cușcă și o lună fără alocație. La fel și pentru „grasă“, „prost“ sau „cretin“. Am pățit-o și eu de câteva ori. Toată lumea a trecut prin asta, pentru că n-ai cum să te abții. E super nașpa să rămâi cu *walletul* gol, mai ales dacă n-ai prieteni care să te împrumute. Prieteni *buni*, adică, din ăia dispuși să-și rupă de la gură pentru tine. Creditele necheltuite se reportează la sfârșitul lunii. Adică se întorc la stat, și nu e bine, așa că trebuie să ai grijă să nu rămâi pe plus, ca să nu te trezești că ești obligat să le dai înapoi. Nimeni n-are rezerve pe care să le împartă cu ceilalți. Mă rog, nu știu pe nimeni care să fi rămas cu credite necheltuite, până și ultimul pământ se prinde cum stau lucrurile în primele zile de școală.

Ian arată și se comportă de parcă ar fi fost ales deja în Consiliu. Și nu face un secret din faptul că ăsta e scopul lui în viață. E doar o chestiune de timp, le spune el celor care au chef să-l asculte – și mai ales celor care n-au chef. E greu să nu-l crezi. Se antrenează de când îl știu. Adică de la grădiniță. În secret, îl invidiez. Eu nu știu ce o să fac diseară, în schimb dobitocul ăsta și-a planificat deja în detaliu întreaga viață. Invidia mea durează de obicei câteva secunde, până îmi aduc aminte de ce îl urăsc. De ce mă urăște *el* așa tare nu știu exact, dar eu am motivele mele. Dacă fac abstracție de faptul că e un prost violent,

un *bully* cum scrie la carte, primul motiv care-mi vine în minte e că el a lansat zvonul.

Sunt convinsă că el a fost. În orice caz, n-a făcut nimic să-l nege. Și de ce ar fi făcut-o? N-o să-l iert în vecii vecilor. Am ajuns unde sunt și din cauza lui. Iar faptul că locuiește în vila din Primăverii în care am locuit *noi* înainte de moartea tatei nu mă ajută deloc să trec peste ce simt.

Brusc, strânsoarea slăbește și Ian înalță capul. Se întâmplă ceva. Am auzit și eu. E ca un puls ce crește în intensitate. *Vum-vum-vum-vum-vum-vum-vum*. Parcă ar fi pus cineva o piesă techno extrem de rapidă într-o mașină care se apropie în viteză. Simt ritmul în stomac, în cap și în tot restul corpului până mă prind ce se întâmplă. O umbră apare deasupra noastră și zgomotul se amplifică brusc, acum la numai câțiva pași.

Primul gând e că am luat-o razna din cauza durerii și am halucinații, dar nu. Deja toată lumea s-a oprit din ce făcea și se holbează la cele trei elicoptere de armată care aterizează fain, frumos în mijlocul terenului nostru de sport.

Apoi se dezlănțuie iadul.

În treizeci de secunde, curtea e invadată de câteva zeci de soldați echipați ca de război, cu arme automate și tot tacâmul. Exact ca în filme. Se aud bărbați care strigă ordine și tropăie în timp ce se apropie de locul în care ne aflăm. Aș putea să jur că, de emoție, câțiva dintre colegii mei și-au udat chiloții. Eu, pe de altă parte, sunt surprinzător

de calmă. N-am văzut în viața mea vreun soldat care chiar să-și folosească arma din dotare și e puțin probabil s-o facă acum.

Întinsă pe jos și cu mâinile răsucite dureros la spate, văd cu coada ochiului doar frânturi din spectacolul la care asistă toți cu gura căscată. Ian nu mi-a dat drumul de tot și simt că probabil m-aș putea elibera, dar deocamdată e mai prudent să rămân la pământ.

E greu să nu te întrebi de ce Dumnezeu au nevoie de arme niște bărbați când intră într-un liceu de cartier. Și de ce n-o fac în liniște, fără să dea buzna ca o hoardă de sălbatici puși pe prădat. Dacă ar fi vorbit înainte cu directorul, ar fi obținut o reacție cel puțin la fel de terifiantă. Ce, se așteptau să fie atacați de găști de copii, furioși că au fost deranjați în pauză? Îmi și văd colegii înarmați cu creioane proaspăt ascuțite bombardându-i cu sendvișuri și plăcinte cu brânză. Le urez în gând militarilor o moarte grabnică, în chinuri oribile, și pun iar capul jos.

— ATENȚIUNE, ATENȚIUNE! ACEASTA ESTE O OPERAȚIUNE AUTORIZATĂ A TRUPELOR DE APĂRĂTORI AI PATRIEI! VĂ RUGĂM SĂ ÎNCETAȚI IMEDIAT ORICE ACTIVITATE ȘI SĂ VĂ ÎNTINDEȚI CU FAȚA ÎN JOS ÎN LOCUL UNDE VĂ AFLAȚI!

Pot să bag mâna-n foc că în spatele vocii metalice care se aude de undeva din stânga se află o persoană adevărată, care rostește în timp real cuvintele alea chinuite, ceea ce

sporește efectul de straniețe. E mult mai impresionant așa decât dacă ar fi folosit pur și simplu un vox, ca pentru un ordin obișnuit.

— VA AVEA LOC O EXTRAGERE! TOATĂ LUMEA SE VA ÎNTINDE CU FAȚA ÎN JOS! NU VĂ RIDICAȚI, REPET, NU VĂ RIDICAȚI DE LA PĂMÂNT PÂNĂ LA ÎNCHEIEREA OPERAȚIUNII TRUPELOR DE APĂRĂTORI AI PATRIEI! VĂ MULȚUMIM PENTRU COOPERARE!

Deci asta era! Moment în care Ian mă ridică și îmi eliberează gâtul cu o mișcare atât de bruscă, încât îmi aud vertebrele pârâind. De-abia apuc să-mi desfac mâinile ca să nu aterizez în bot pentru a doua oară în aceeași zi. Măcar nu mai trebuie să mă lungesc pe ciment împreună cu ceilalți. Avantajul când ești deja jos e că nu poți ajunge și mai jos.

— La o parte, vierme, face Ian, și vocea îi tremură de încântare. Au venit după mine!

Mai că se îneacă de emoție. E atât de convins, încât nici nu-i pasă că a încălcat Codul și îl așteaptă mai mult ca sigur o zi de expunere, plus penalizări.

Mi-e ciudă că nu mă pot abține să nu-l admir din nou. Puțin de tot. Mi-ar plăcea să am curajul lui, să trăiesc clipa și să fac măcar din când în când ce am chef fără să mă gândesc la ce mi s-ar putea întâmpla.

— Au venit după mine! repetă el, de parcă nu l-ar fi auzit toată curtea de prima dată, și începe să bată cu pumnul în pământ de fericire.

Au venit pe dracu', îmi zic și, aproape imediat, parcă pentru a-mi dovedi ce mult mă înșel, soldații se opresc în dreptul nostru, blocând lumina soarelui.

You gotta be shitting me!, șoptesc și închid ochii sfârșită. De-abia acum simt că-mi dau lacrimile. Nu de durere, ci de frustrare. Ar fi chiar culmea ca în tot acest timp dobitocul de Ian să fi avut dreptate. Și dacă el e alesul? Cum ar fi ca tipul care mă urăște de moarte să ajungă la *conducerea* țării? Ce surprize minunate îmi mai pregătește ziua de azi? E un pic cam mult. Abia aștept să se termine distracția și să plec odată acasă. Să fac un duș, să-mi bag în venă porția de Serenitin și să mă ghemuiesc în pat.

— Tara Medinski? aud ca în vis o voce groasă de bărbat pe care, nu știu de ce, mi-l închipui ca pe un bărbos plin de mușchi și cu un zâmbet sexy.

Deschid ochii și privirea îmi cade pe o pereche de bocanci militari negri, impecabil lustruiți. Un fior îmi străbate corpul și dau instinctiv din cap că da.

Ce întrebare stupidă, mă gândesc. Doar au cititoarele pornite, așa că știu bine cum mă cheamă. Dacă nu ei, cine? Au acces în orice moment la istoricul meu de viață. Și de net. Naiba știe la ce mai au acces. Probabil că tevatura pe care o fac e doar așa, de *show off*, ca să-i impresioneze pe fraieri. Efectul e garantat. Sunt lucruri care nu se schimbă niciodată, cum ar fi teama și fascinația față de cei care poartă uniforme. Da, sigur asta e motivul. Ei bine, n-am

de gând să mă las impresionată cu una, cu două de trururile lor ieftine.

— Prin puterea investită în noi de Consiliul celor 301 și din ordinul Părintelui Națiunii, astăzi, 12 aprilie 2045, ora 16:53, ai fost extrasă. Te poți ridica acum.

E tot presupusul bărbos. Se află chiar lângă mine și îmi dau seama că nu mai folosește portavocea. Nici n-are nevoie. Ar putea trezi un cartier întreg cu glasul lui pătrunzător.

În primul moment, n-am nicio reacție. *Ce naiba se întâmplă?* E o greșeală. Nu se poate să fiu eu cea extrasă. Dau să protestez ca să-i scutesc de deranj, dar îndemnul lui a fost la fel de categoric precum solicitarea de a confirma cum mă cheamă. Mă agit degeaba. Nu stă nimeni la discuții cu mine. Doi hăndrălai mă înșfacă fără menajamente și mă ridică, punându-mă pe picioare.

Tipul care mi-a vorbit e într-adevăr bărbos și sexy. Mă rog, dacă-ți plac bărbații cu un aspect mai dur. Oare ar fi nepotrivit să-i zâmbesc? Mă crispez brusc când mă gândesc la valul de ironii pe care ar trebui să-l suport din partea colegilor. Când mă uit în jur, însă, suntem doar eu și soldații. Restul, colegii mei, adică, sunt aproape invizibili. Zac întinși pe jos ca niște sclavi, cu fața la pământ, așa cum li s-a ordonat. Practic, sunt la picioarele mele, îmi zic cu un zâmbet răutăcios, fără să mă pot abține. Confuzia asta începe să-mi placă.

— Fraierilor, nu vă așteptați la asta! le zic și rânjesc de-a binelea, conștientă pentru prima dată de poziția mea de superioritate. *Yasss!*

Și acum? Ce urmează?

Nu apuc să-mi storc creierii prea mult. Soldații par să facă totul pentru a răspunde la întrebările mele nerostite.

— Pe aici, vă rog.

Am nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama că mie mi se adresează bărbosul sexy pe tonul ăla formal.

Până să mă prind ce mi se întâmplă, am și apucat-o cu pași repezi spre elicopterul aterizat pe terenul de sport. Ieșit pe jumătate pe geamul biroului său de la etajul întâi, domnul Ionescu, directorul școlii, se holbează la mine cu ochii cât cepele. În gura lui căscată ar putea intra lejer un porumbel de mărime medie. Și-ar da un rinichi ca să știe ce naiba se întâmplă în școala lui.

În timp ce urc scărița de acces în cabină, apuc să văd cu coada ochiului figura uluită a lui Ian care, ignorând încă o dată cele mai elementare reguli de bună purtare, se ridică în picioare și dă s-o pornească pe urmele noastre urlând că e o greșeală și că el e cel pe care trebuiau să-l extragă.

— E o trădătoare! N-o puteți lua pe ea! Luați-mă pe mine!

Greșeală fatală.

Brusc, Ian e doborât la loc cu un cot în gură. O secundă mai târziu, are gura plină de sânge și lacrimi în ochi. Sunt

mari șanse ca asta să aibă legătură cu piciorul pe care unul dintre soldați i l-a tras fără milă în coaste înainte să-l imobilizeze cu genunchiul la pământ și să-i sucească o mână la spate. Elev sau nu, când ți se spune să stai cu fața în jos și să nu te ridici, te conformezi naibii, nu stai pe gânduri. Legea e lege pentru toți. Recunosc că e o scenă care mă unge la suflet. Abia aștept să cer înregistrarea, să-i pot da *play* ori de câte ori am chef.

E ultima imagine cu școala înainte ca ușa elicopterului să se trântască în urma mea și să mă ridic de la sol. Extragerea mea a durat exact trei minute.